

ТРИМАТА ВЕРНИ ДРУГАРИ ТЮРКМЕНСКА ПРИКАЗКА

chitanka.info

За теб лъжа, за мен истина!

Сдружили се и побратимили едно козленце, едно агънце и едно теленце. Все заедно си пасели, боричкали се и играели. Нарещам на първо място козленцето — както ще видиш по-нататък, то било най-палаво, ама и най-хитро, макар още да не му били наболи рогца.

Един ден немирното козленце попитало другарчетата си:

— Хе-хе-хе, братчета, кое от вас е виждало как слънцето се скрива вечер зад планината?

— Ме-е-е! Аз съм виждало — отговорило агънцето.

— У-у-у! Че и аз съм го виждало — повторило теленцето.

Козлето предложило:

— Хайде тогава да идем да видим къде слънцето си ляга нощем да спи!

Агънцето въздъхнало:

— Ах, на драго сърце бих отишло. Само че пастирите няма да ни пуснат.

— Да, пастирите няма да ни пуснат! — потвърдило теленцето.

— Пък ние няма да ги питаме — тропало с краче козленцето. — Ще избягаме — и толкоз! Нека сетне ни дирят, колкото си щат. Степ широка — цялата не можеш да я избродиш. Ама пък, като се завърнем, ще знаем повече от всички и ще бъдем на голяма почит. Ще бъдем герои.

— Ах, герои! — въздъхнало агънцето.

— М-м, герои! — изсумтяло теленцето.

Много им се прищяло да станат герои. Сдумали се и, без много да умуват, измъкнали се тайничко от стадото и тръгнали. Напред върви сърцатото козленце, след него — кроткото агънце, последно — тромавото теленце. Вървели, вървели, песничка запели. От време на време спирали, тревичка си пощипвали. Дълъг бил пътят, краят му не се виждал. Ала планината все повече приближавала и тримата пътешественици се радвали.

Не щеш ли, едно бърливо ручейче им препречило пътя:

— Не ви пуцам по-нататък! — рекло им то. — Отвъд бродят страшни зверове. Ще си загинете млади и зелени.

— Ами! — сопнало му се козленцето. — Тебе ще питаме! Ще те прескочим — и толкоз!

— Ние-е! Мене ме е страх! — опънало се агънцето.

— М-ме-у-у! И мене ме е страх — признало и теленцето.

— Е-е-е, вие страхливци! — присмяло им се козленцето. — Пък аз от нищо не се страхувам. Вижте!

Засилило се козленцето — хоп — прескочило ручейчето и му се изплезило.

Престрашило се агънцето. Скок подир козленцето и също благополучно се намерило отвъд. Само едното копитце мъничко си намокрило.

Повъртяло се теленцето, повъртяло се — няма що! Да не остане по-назад, рипнало и хе. Ама нали си било тромаво — бух! — цамбурнало във водата.

— Олеле, братчета, спасявайте ме, потъвам! — изревало теленцето. От страх сърцето му щяло да се пукне; уплашило се да не се удави, макар че водата му стигала до колене.

Другарчетата му го измъкнали за ушите на отвъдния бряг. Изтърсило се то от водата, съвзело се от уплахата.

Продължили си пътя. Напред подскача сърцатото козленце, подире му подтичва кроткото агънце, последно крета мокрото теленце. Вървели, вървели, уморили се. Козленцето рекло на теленцето:

— Ние, братко, от явна смърт те избавихме. Затова трябва да ни се отплатиш! Отнеси ни на гръб до планината. Ти си най-силно.

Съгласило се теленцето. Яхнали го д ата палавника — козленцето отпред, агънцето — отзад. Посръгват го в хълбоците, подсмиват се.

Кретало, кретало клетото теленце — изморило се, задъхало се, жално замучало:

— У-у-у! Тежите ми! Ами че аз не съм камила! Ще ви нося ей до оня камък, гдето се белее напреде ни. Стига ви толкова за голямата услуга!

Дошло теленцето до камъка и ездачите слезли от гърба му. Погледнали камъка, пък то не било камък, ами един чувал, натъпкан-претъпкан и здраво завързан.

— Види се, от тука е минал някой заплес и е загубил товара си — рекло козленцето. — Хайде да го разтворим, да видим какво има вътре. Може да е нещо за ядене.

Развързали чувала. В него — четири кожи, една от друга по-скъпи: рисова, меча, вълча, лисича.

— Ценна находка! — викнало козленцето.

— Да вземем кожата, може да ни дотрябват!

Метнали чувала на гърба на теленцето — нали то било най-яко — и си продължили пътя. Напред подскача сърцатото козленце, подире му подтичва кроткото агънце, най-отзад се тътри тремавото теленце с чувала на гърба. Ето че вече наближили планината. Сторило им се — да се пресегнеш, ще я пипнеш. А оттук започвала многогодишна гора, тъмна и опасна.

Надзърнало агънцето в гъсталака, сепнало се:

— Не-е-е-е! Страх ме е-е-е! — изблеяло то.

— У-у-у! И мене ме е страх! — измучало теленцето.

— Хе-хе-хе, страхливци! От какво ви е страх? Нали аз съм с вас?
— подиграло ги козленцето.

Засрамили се агънцето и теленцето, тръгнали подир сърцатото козленце. Вървели, вървели, вървели, излезли на една полянка. А наред полянката — бяла къщурка. Отвътре се разнасяли викове и врява, песни и звън на тамбура:

Някой пеел:

*Дрън, дрън, моя тамбуричке!
Дзън, пригласяй ми, сестричке!
Тук на пир са се събрали
отбор весели другари:
Рис, Мецана, Вълчо, Лиса —
колко милички, добри са!
Днеска всички те са братя,
че е празник на гората.
Ала утре в хресталака
всеки знае що го чака —
няма братя и другари,
ще се крие кой где свари;
всеки всекиго ще мрази
и кожуха ще си пази.
Дрън, дрън, моя тамбуричке!
Дзън, пригласяй ми, сестричке...*

Нашите пътешественици не разбрали добре думите на песента, чули само свирнята и врявата.

— Голяма веселба! — рекло козленцето. — Сигурно сватба. Да влезнем, да похапнем, да се повеселим и ние!

Агънцето и теленцето нямали нищо против. Отворило козленцето вратата и пътешествениците — бух вътре!

— Е-е-е, искате ли неканени гости, сватбари? — провикнало се весело козленцето и начаса гласецът му пресекнал.

Поогледали се, поогледали се тримата верни другари — що да видят! В къщурката диви зверове празник празнуват: шареният Рис комис лочи, Баба Меца халва ближе, Кумчо Вълчо кюфтета лапа, Кума Лиса на тамбура дрънка и пее...

Смръзнали се на мястото си неканените гости — разбрали на каква беда са налетели, ама връщане няма.

Пък зверовете, като ги съзрели, зарадвали се, очите им пламнали от лакомия: ето, вкусната гозбица на крака им иде! Колко хубаво ще си заговоят за празника! Намигнала Кумица Лисица на стръвните си приятели, станала от мястото си, лигите си преглътнала, мазни думи заредила:

— Молим, молим! Заповядайте при нас, скъпи гости! Добре дошли на нашата празнична веселба. Седнете, приятели, тук по-близо до огнището да се отморите. Ние ей сега ще ви нагостим, че никога вече няма да ви се прияде. Ама първом, я да ни посвирите на тамбуричка, да ни повеселите с песничка!

На агънцето му се вцепенил езикът — дума не може да продума, само блещи очи наляво-надясно. Теленцето навело жално глава — мисли си: „Кой ли от тия разбойници ще ми прегризе гърлото?“ И нему не е до свирня и песни. Пък сърцатото козленце си рекло: „И тъй ох, и тъй олеле! Две смърти няма, от една не ще избегнеш, казваше Старият пастир. Чакай да им покажа на тия злодеи, че не ме е страх от тях.“ Тръснало къдравата си главица и заговорило:

— Я ми подай, Кума Лисо, тамбурата! Аз ще ви посвиря за чест и слава. Слушайте добре, кръвници-зверове! Ушите си наострете, всичко запомнете!

Ударило козленцето с копитце по струните и запяло:

*Дрън, дрън, моя тамбуричке!
Дзън, пригласяй ми, сестричке!
Днес ще падне славен лов,
нека всеки е готов
да се хвърли изведнъж!
Риса за опашка дръж,
Баба Меца — за главата,
Кумчо Вълчо — за краката,
Кума Лиса — за ушите!
Всички да ги удушите!
Кожите на тез глупаци
ще направим на калпаци,
топли шуби и кожуси,
а Мецана — на суджуци.
За такива обирачи
никой няма да заплаче.
Дрън, дрън, моя тамбуричке!
Дзън, пригласяй ми, сестричке!*

Слушат горските разбойници — на ушите си не вярват: що за дръзка песен пее малкото козленце?

— Чакайте, бе! Кой сте вие? — измънкал рисът.

— Ние сме прочути степни ловци — отвърнало козленцето.

— Ами накъде сте се запътили? — изфъфлила мечката.

— Тръгнали сме на панаир. Стока носим.

— Каква стока носите? — запитал вълкът.

— Зверски кожи.

— А откъде сте ги взели? — изскимтяла лисицата.

— От вашите роднини ги свалихме. Вижте! — и козленцето изтърсило от чувала четирите кожи. — Само че малко ни са тия, още ни трябват.

Кръвопийците познали кожите на роднините си и много се уплашили. Ревнали в един глас, втурнали се един през друг да се спасяват, побягнали кой накъдето му видят очите.

Отдъхнали си тримата другари. Хапнали си те сладко-сладко от оставените гозби и започнали да мислят какво да правят.

Козленцето рекло:

— Добре се отървахме от тия кръволоци, здравата ги изплашихме. Ама лошо ни се пише, ако се опомнят и се върнат. Я по-добре да бягаме оттук, додето не ни е връхлетяла нова беда!

Агънцето рекло:

— Не ни трябва да дирим къде почива слънцето. По-добре да се върнем назад.

Теленцето рекло:

— В родното стадо пастирите няма да позволят никой да ни закача. По-скоро да бягаме от това страшно място!

— Бежте! — изврякало козленцето.

— Бежте! — изблеяло агънцето.

— Бежте! — измучало теленцето.

И тримата смелчаци си плюли на копитцата. Подир миг те били вече далече от бялата къщурка, а подир още един миг изскочили из тъмната гора и затичали през зелената степ. Най-напред препускало козленцето, подир него подскачало агънцето, най-отзад тичало в тръс теленцето.

Привечер, когато слънцето се готвело да си легне на скришно място зад планината, нашите юнаци пристигнали в родното стадо. Пастирите толкова се зарадвали, че се завърнали живи и здрави, та никак не им се карали.

Ето как благополучно завършило това приключение! Само едно не било добре: трите верни другарчета така и не разбрали къде слънцето се крие да спи. Ала все пак те се показали големи герои. Толкова видели, толкова преживели, колкото никой в стадото не е и сънувал.

Разправих тая приказка малка на послушните деца за зальгалка.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.